

z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26, z 1958 r. Nr 45, poz. 223 i z 1962 r. Nr 33, poz. 156) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego przychody osób, które ukończyły: kobiety 60 lat, a mężczyźni 65 lat życia, bądź zostały zaliczone do I lub II grupy inwalidów, jeżeli osoby te wykonują świadczenia w zakresie:

- 1) rzemiosła,
- 2) usług w zakresie naprawy lub konserwacji przedmiotów gospodarstwa domowego lub przedmiotów osobistego użytku, okrętki, mereżki, haftu, robót ręcznych, dekantowania, plisowania, podnoszenia oczek, prania bielizny, ostrzenia noży, czyszczenia okien, pomocy domowej oraz ulicznego czyszczenia obuwia i ważenia osób,
- 3) zakładów gastronomicznych nie prowadzących sprzedaży napojów zawierających alkohol z wyjątkiem piwa.

2. Zwolnienie stosuje się, jeśli osoby określone w ust. 1:

- 1) zgłosiły obowiązek podatkowy,
- 2) nie zatrudniają w związku z wykonywanymi świadczeniami ani pracownika najemnego, ani członka rodziny poza małżonkiem, jak również nie korzystają z usług innych osób nie zatrudnionych w zakładzie, a jeśli chodzi o osoby prowadzące zakłady gastronomiczne — zatrudniają poza małżonkiem nie więcej niż jednego pracownika najemnego lub jednego członka rodziny,
- 3) osiągają w ciągu roku podatkowego obrót nie przekraczający 40.000 zł, a jeśli chodzi o zakłady gastronomiczne czynne przez cały rok — 150.000 zł i sezonowe — 100.000 zł,
- 4) nie posiadają, poza wymienionymi w ust. 1, innych źródeł przychodów, podlegających opodatkowaniu podatkiem obrotowym; zastrzeżenie to dotyczy również małżonka.

3. Nie stanowi przeszkody w stosowaniu przepisów rozporządzenia zatrudnienie w zakładzie rzemieślniczym na podstawie pisemnej umowy o naukę, zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej, jednego ucznia i osiągnięcie w związku z tym wyższego obrotu od określonego w ust. 2 pkt 3, nie przekraczającego jednak w ciągu roku 55.000 zł.

§ 2. Zwolnienie stosuje się, poczynając od roku podatkowego następującego po roku, w którym spełnione zostały warunki określone w § 1.

§ 3. W celu uzyskania zwolnienia od podatków osoby odpowiadające warunkom określonym w § 1 obowiązane są w terminie do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy złożyć wnioski o zwolnienie.

§ 4. 1. Osoba zwolniona od podatków na podstawie niniejszego rozporządzenia jest obowiązana zawiadomić właściwy organ finansowy o utracie warunków do zwolnienia określonych w § 1. Zawiadomienie należy złożyć na piśmie w terminie siedmiu dni od utraty warunków do zwolnienia.

2. Osoba, która zgłosi organowi finansowemu w terminie określonym w ust. 1 utratę warunków do zwolnienia, zostanie opodatkowana od miesiąca następującego po utracie warunków, z wyjątkiem wypadku przekroczenia granicy obrotu określonej w § 1 ust. 2 pkt 3 lub ust. 3; w tym wypadku zostanie ona opodatkowana za cały rok podatkowy, lecz zobowiązania podatkowe zostaną jej rozłożone na miesięczne raty.

3. Osoba, która wprowadzi organ finansowy w błąd co do warunków, od których uzależnione jest zwolnienie od podatków, bądź która utraci te warunki i nie dopełni obowiązków przewidzianych w ust. 1, zostanie opodatkowana za cały rok podatkowy, w którym nastąpiła utrata warunków do zwolnienia.

§ 5. Osoba zwolniona od podatków na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia nie może powoływać się na to zwolnienie dla uzyskania zwolnienia, ulgi lub świadczenia w jakiegokolwiek innej dziedzinie.

§ 6. Przewidziany w § 3 termin do składania wniosków o zwolnienie przesuwają się w odniesieniu do roku podatkowego 1966 na okres miesięczny, licząc od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 6 marca 1964 r. w sprawie zwolnienia od podatku dochodowego osób w wieku starszym oraz inwalidów wykonujących usługi (Dz. U. Nr 13, poz. 76).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1966.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

70

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 marca 1966 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania dekretu o podatku obrotowym oraz rozporządzenie w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 449, z 1955 r. Nr 22, poz. 139, z 1960 r. Nr 29, poz. 167 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) oraz art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26, z 1958 r. Nr 45, poz. 223 i z 1962 r. Nr 33, poz. 156) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1951 r. Nr 35, poz. 273, z 1956 r. Nr 50, poz. 221, z 1959 r. Nr 2, poz. 16

i z 1961 r. Nr 6, poz. 45) w § 16 ust. 1 pkt 7 lit. b) kwotę „30.000 zł” zastępuje się kwotą „50.000 zł”.

§ 2. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 28 lutego 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. z 1951 r. Nr 16, poz. 127, z 1953 r. Nr 40, poz. 174, z 1956 r. Nr 36, poz. 162, z 1958 r. Nr 43, poz. 207 i Nr 64, poz. 314 oraz z 1959 r. Nr 2, poz. 15) w § 27 ust. 1 pkt 16 lit. b) kwotę „30.000 zł” zastępuje się kwotą „50.000 zł”.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie poczynając od roku podatkowego 1966.

Minister Finansów: *J. Albrecht*